

fragMENTaTION 2

Grazia Toderi
Atlante Rosso [Kırmızı Atlas]
2011

Sanatçının izniyle | Courtesy the artist

Küratör: NECMİ SÖNMEZ

Editör: MİNE HAYDAROĞLU

Gece Işıkları

Night Lights

Grazia Toderi'nin "fragMENTaTION" projesi için geliştirdiği çalışma, sanatçının 2009'dan beri sürdürdüğü "ışık", "ışığın algılanması" temasıyla yakından ilgilidir. Bu konuyla ilgili yorumlamaya geçmeden önce, belki de sanatçısı neden davet ettiğimi açıklamamda fayda var. Çok, çok uzun süreden beri işlerini takip ettiğim Toderi, immaterial [maddi, elle tutulur olmayan; ruhani] kavramıyla ilgileniyor, eserlerinde bunu farklı metod ve tekniklerle görselleştirmeye çalışıyordu. İçimdeki ses Toderi ile hiç zaman kaybetmeden ortak çalışmanın kapılarını aralamamı söyledi. "fragMENTaTION" projesi, bu çerçevede, ışık olgusunu ele alan sanatçının "görünürlük ya da görünmezlik" üzerine düşüncelerini yorumladığı özel bir alana dönüştü.

Toderi, Venedik Bienali için geliştirmiş olduğu **Orbite Rosse** [Kırmızı Yörüngeler] (2009) isimli video yerleştiğiyle yeni bir döneme girdiğini ortaya koymuştu. Bu çalışmanın devamı olarak yorumlanabilecek "fragMENTaTION" projesi imgelerinde, kendi etrafında dönen iki kırmızı renkli ışık kaynağının gece çekilmiş olan kent fotoğraflarını izleyicilere sunduğu görülür. Bu fotoğraflara çok dikkatli bakılsa bile onların hangi şehirlere ait olduklarını anlamak mümkün değildir. Karanlıkta çekilmiş olan imgeler, varacağı kentte kendisini neyi beklediğini bilmeyen bir yolcunun tanımsız heyecanını, korkusunu ve belirsizliği taşırlar. Yolculuk, kent, varma ya da varamama gibi temalar, Toderi'nin adeta bir ipek yün yumağı gibi inceden inceye sararak oluşturduğu eserlerinin en önemli izlekleri (leitmotive) arasında yer alır. Sanatçı bu çerçevede Italo Calvino'nun kitaplarına, özellikle de Görünmez Kentler'e sık sık gönderme yapmaktadır.

Birbirleriyle ilişkisi olan imgeleri ardı ardına sıralayan sanatçı, bu çalışmasında bir tür kolaj tekniğini ve mantığını kullanmıştır. Bir çift göze gönderme yapan iki yuvarlak form, ışıklar içindeki kentleri sağa veya sola kaymış bir şekilde gösterir. Projenin sayfalarını hızlıca çevirenler bu imgelerin adeta hareketlendiği hissine kapılabilirler. Sanatçı bilinçli olarak karanlık bıraktığı alanlar sayesinde çalışmasına sinemasal bir anlatım kazandırmasına rağmen, hikâyeci, belirleyici her yaklaşımdan ısrarla geri durmuştur. Sinema olmadan, sinema estetiğini kullanmak diyebilir miyiz bu yaklaşıma?

Grazia Toderi, bellekte kalmış imgeleri harekete geçirdiği bu çalışmasında, gerçekle düş, görünür ile görünmez arasındaki eşikte durmaya davet ediyor izleyicileri. Çekingen bir kedinin tedirgenliğinde.

Halepli Çeşme Sokak, Mayıs 2012

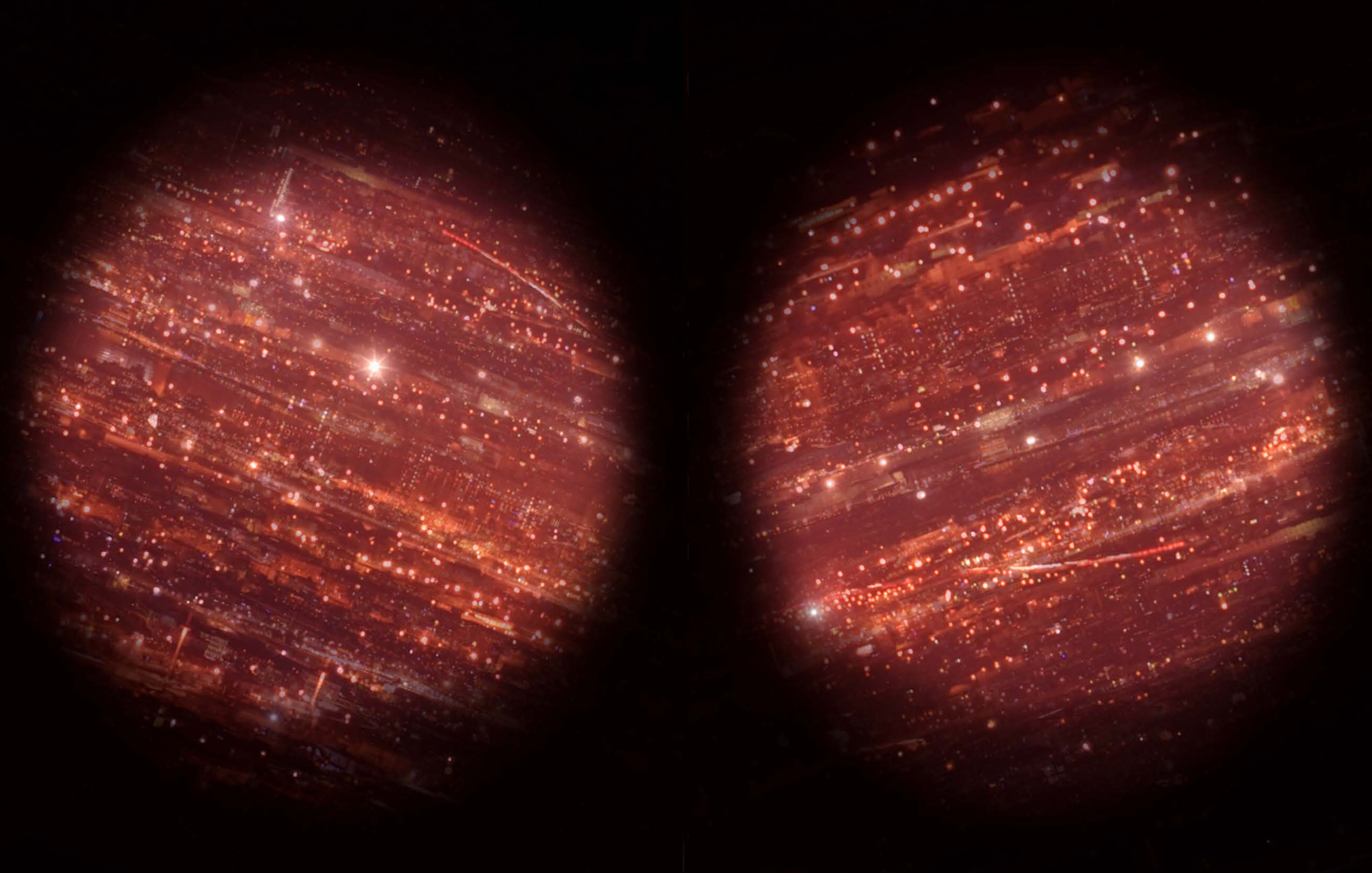
The work Grazia Toderi created for the "fragMENTaTION" project is closely related to the theme of "light", "perception of light", that she has been continuing since 2009. Before embarking on interpreting this theme, I should perhaps explain why I invited this artist. Toderi, whose work I have been following for a long, long time, is interested in and involved with the concept immaterial and works to visualize this by using different methods and techniques. The voice within me said to open the doors for a collaborative work without wasting any time. Within this framework, the "fragMENTaTION" project, became a special space where this artist who deals with the phenomenon on light got to interpret her thoughts on "visibility or invisibility".

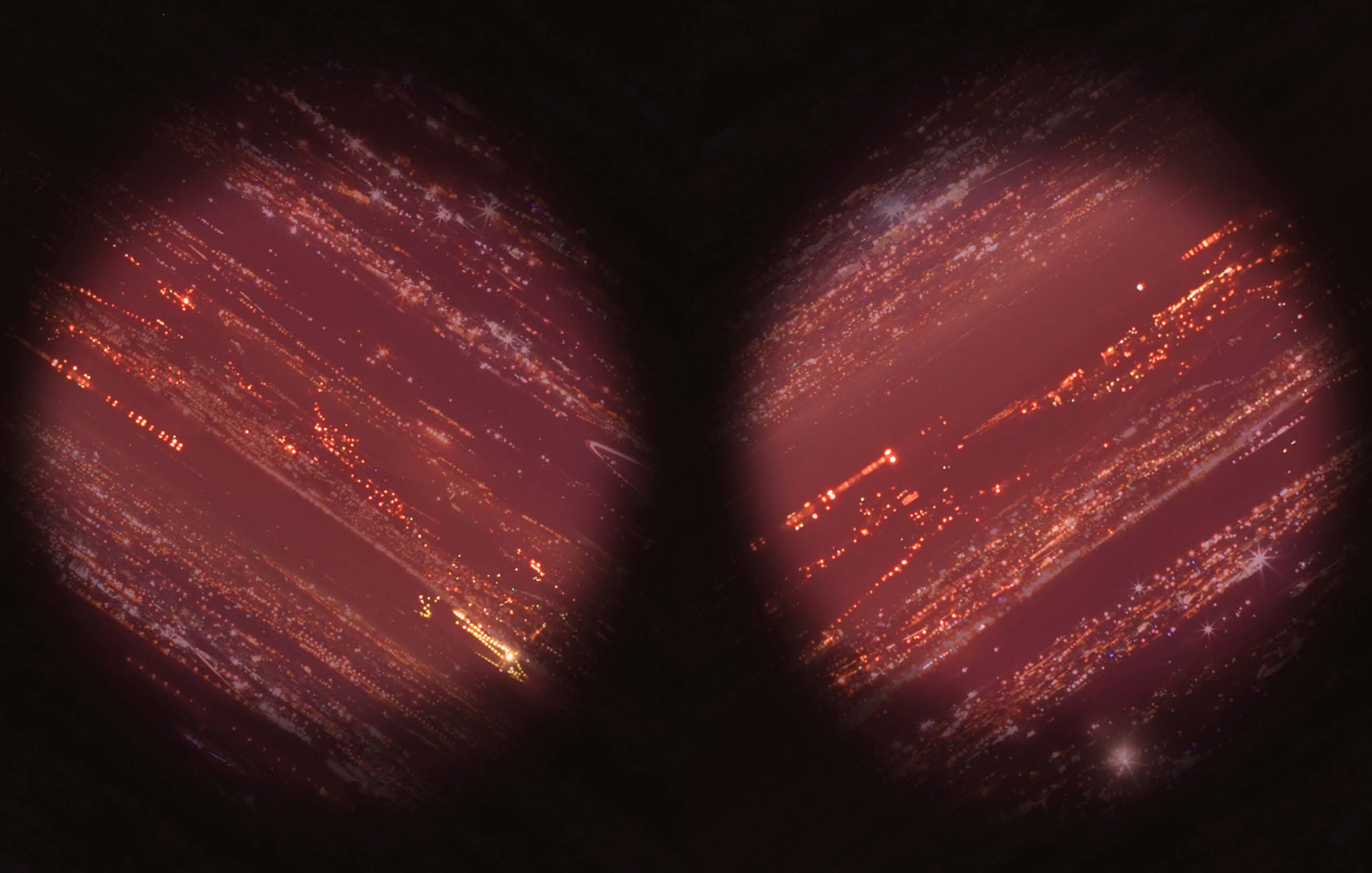
Toderi had demonstrated that she had entered a new phase with her video installation titled **Orbite Rosse** [Red Orbits] (2009) she had developed for the Venice Biennale. In the images of her "fragMENTaTION" project which can be interpreted as a continuation of this previous work, two sources of red light that revolve around themselves, present city photographs shot at night. Even if the viewer looks very carefully, it is impossible to pinpoint which cities these images belong to. Images shot at night carry the indefinable excitement, fear and ambiguity of a traveler who doesn't know what awaits her/him in the city of destination. Themes such as travel, city, to arrive or not to be able to arrive are among the most important leitmotives of Toderi's works that she creates as if spinning a silk skein. In this framework, the artist often makes references Italo Calvino's books; especially his Invisible Cities.

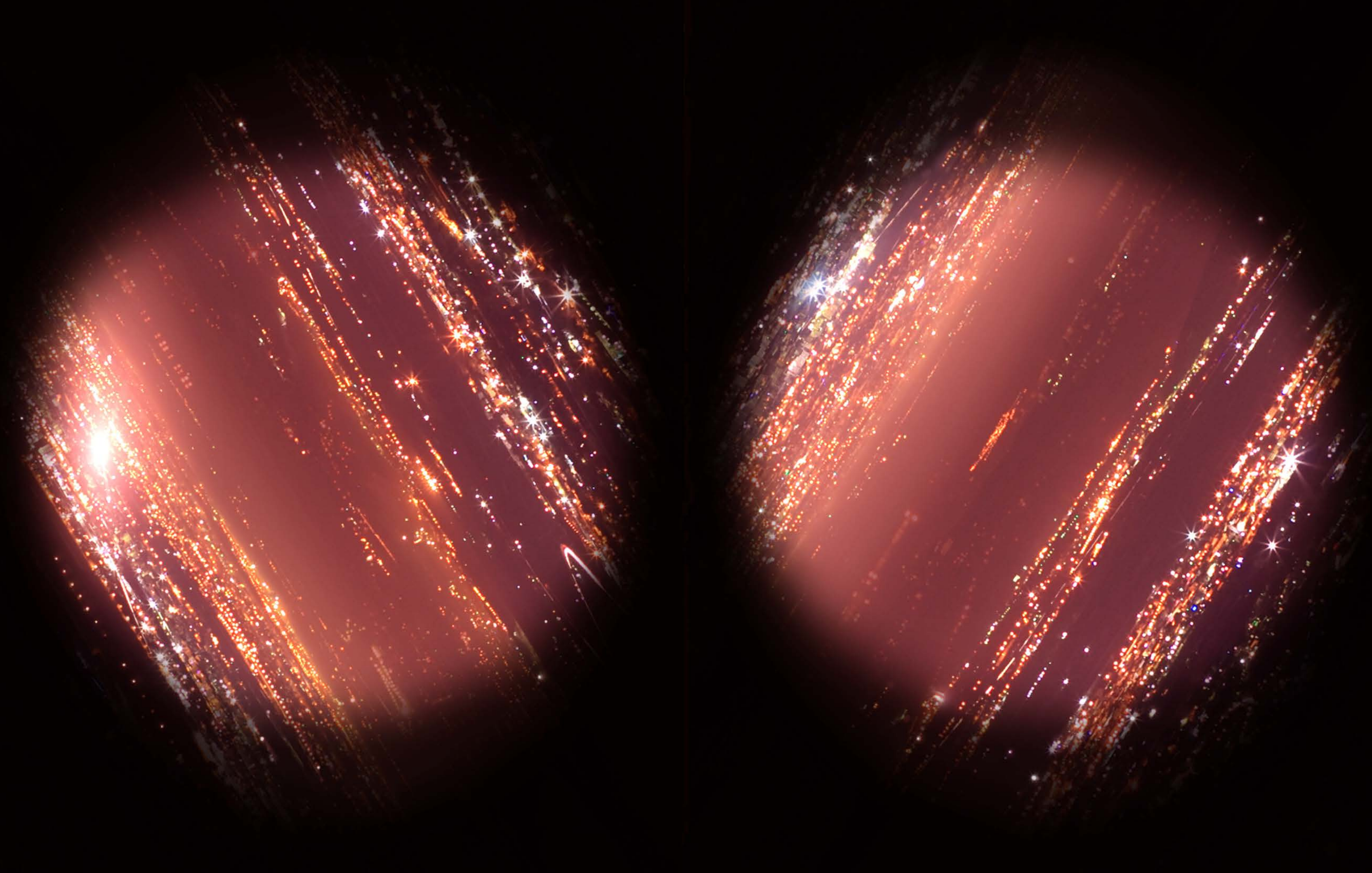
In this piece Toderi has used a type of collage technique and logic, repeatedly lining up images that are related to each other. Two circular forms that refer to a set of eyes show cities bathed in lights, and tilted to the right or the left. If you quickly leaf through the pages you can almost feel as if these images are in motion. Even though the artist has brought a cinematic expression to her work by voluntarily leaving certain areas in the dark, she has persistently refrained from a storytelling, determinative approach. Can we call this using the aesthetics of cinema without being cinema?

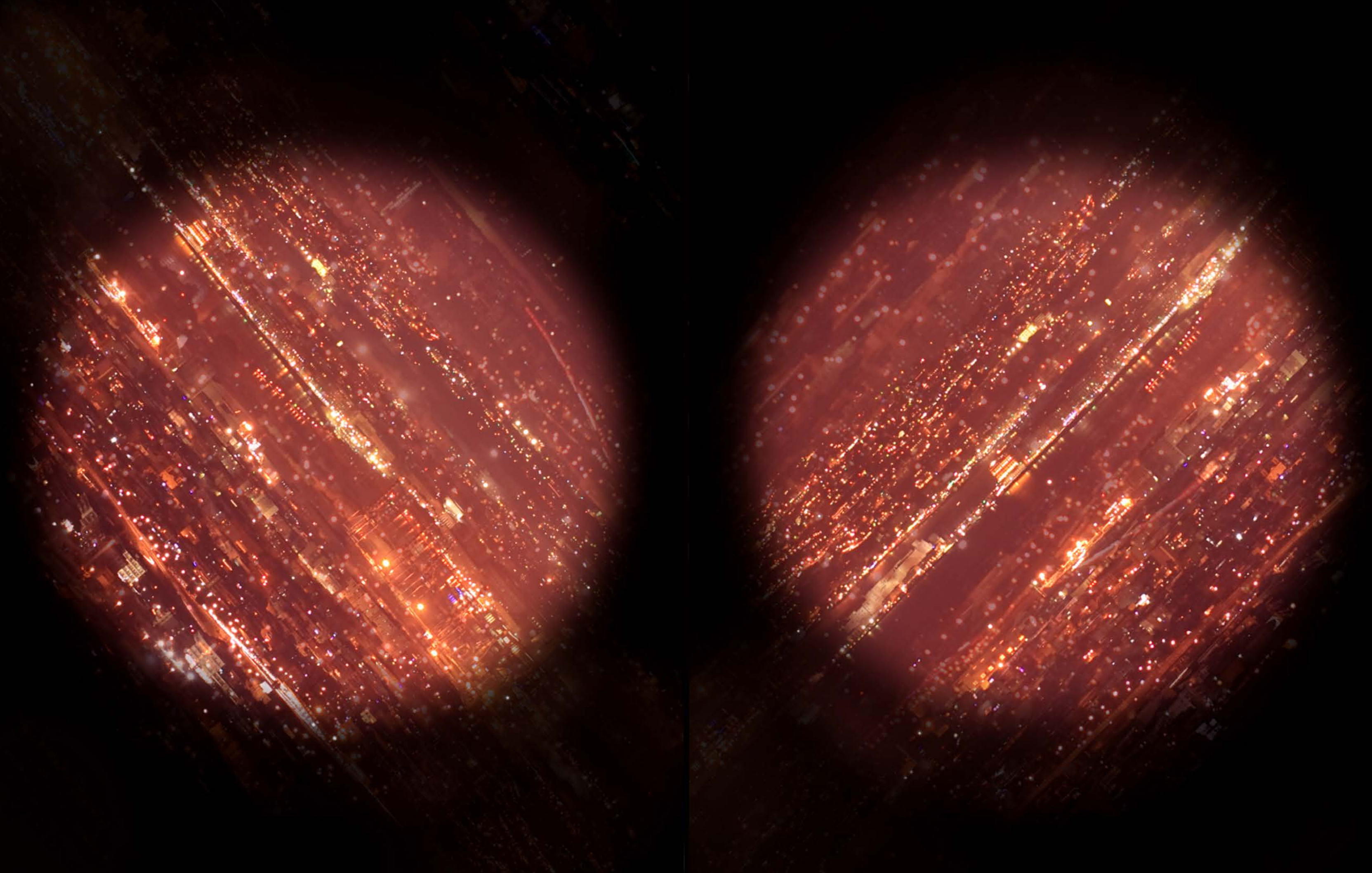
Grazia Toderi invites viewers to stand in the threshold between the real and the dream, between the visible and the invisible in this work where she activates images that have remained in memory. Like the restlessness of a shy cat.

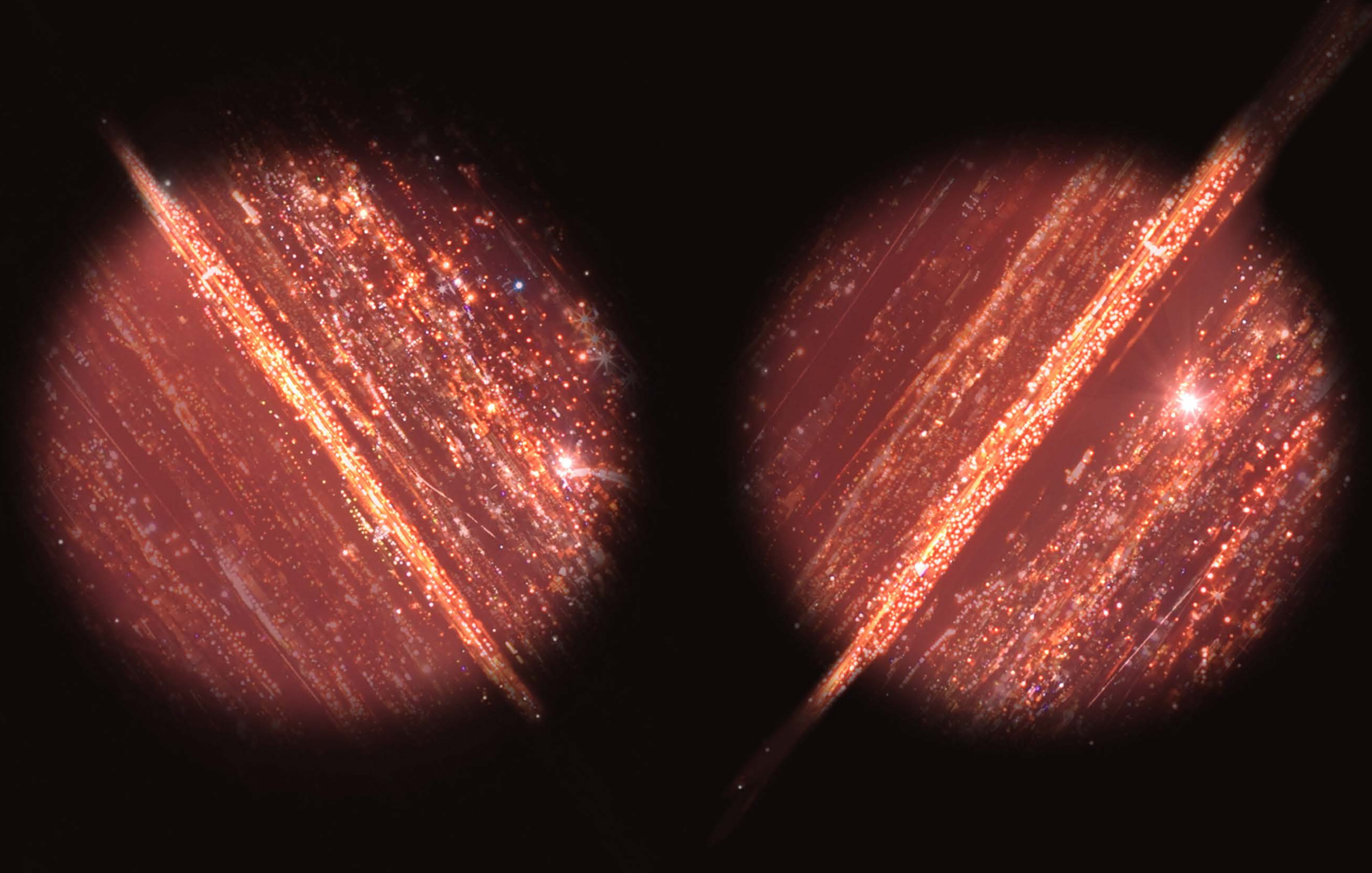
Halepli Çeşme Street, May 2012

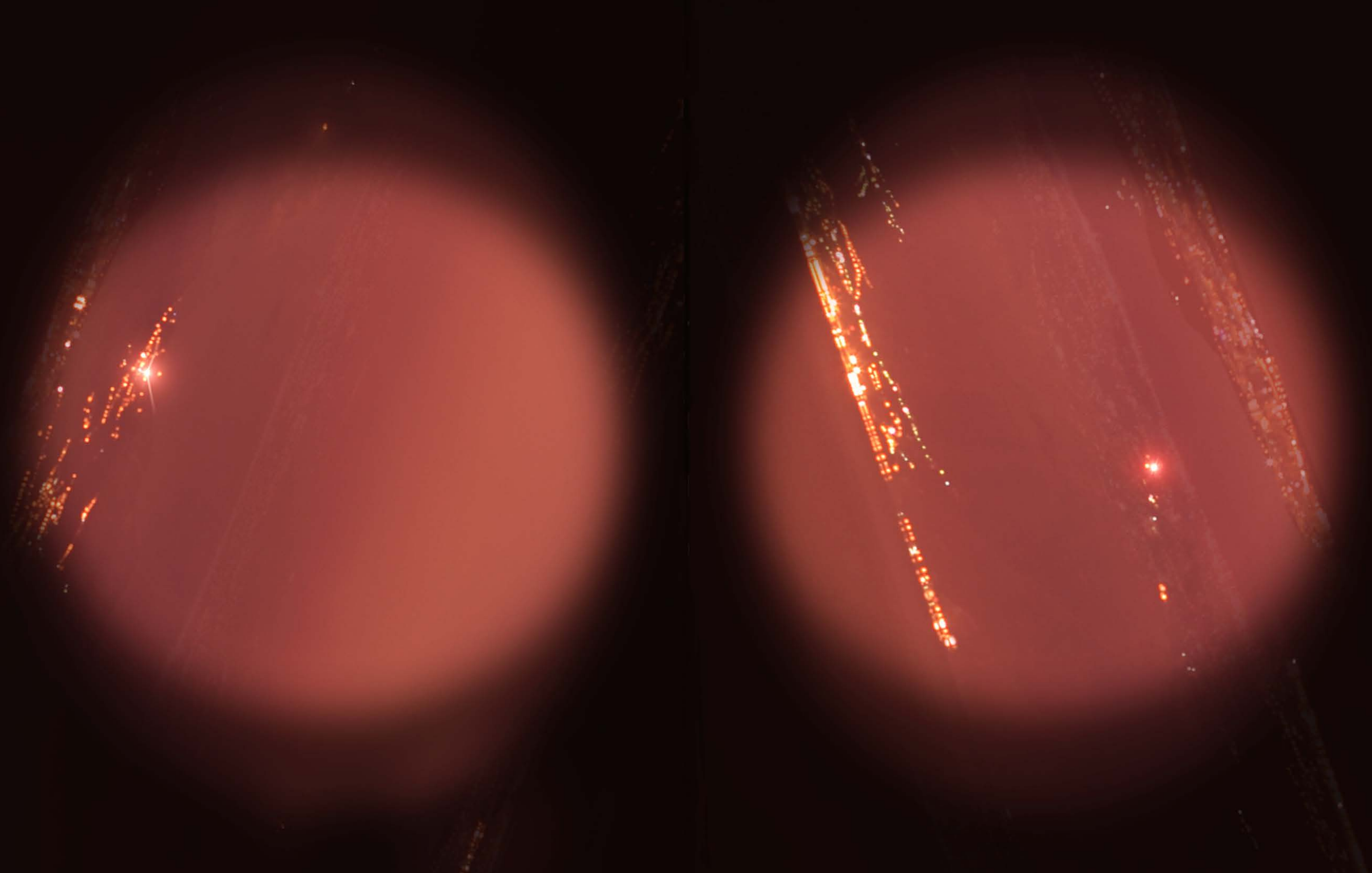

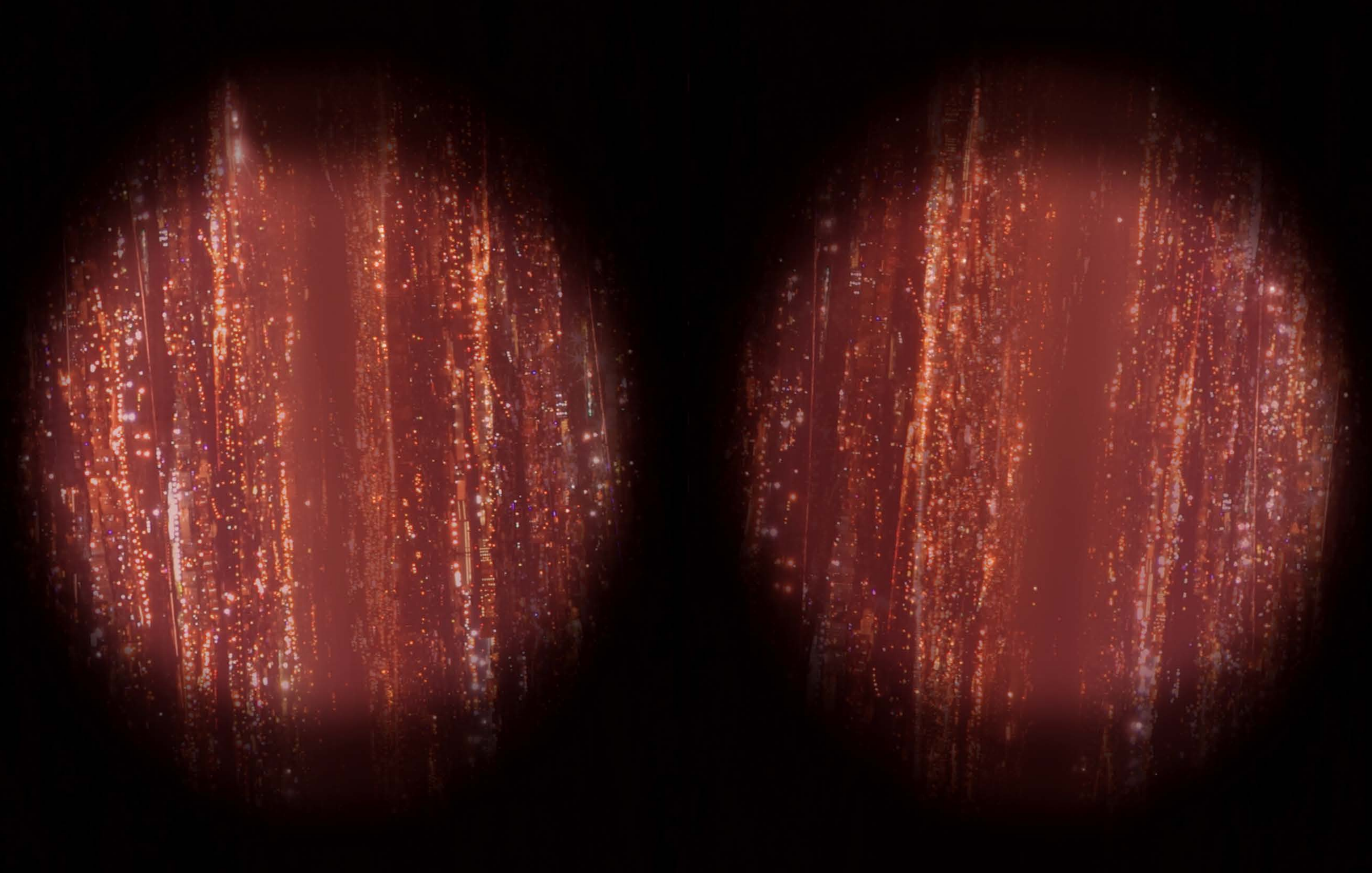

17-18 Mart 2012 günlerini hazırlamakta olduğum bu proje nedeniyle Grazia Toderi ve Gilberto Zorio ile birlikte geçirdim. Katıldıkları sergiler için her ikisi de New York'taydı. Akşamüstü başlayan buluşmamız, çalışma yemeği ve gece yürüyüşleriyle inanılmaz derecede keyifli, verimli geçti. Çünkü iki ayrı dili konuşmamıza rağmen, düşüncelerimizin birlikteliği sayesinde, çalıştığımız projenin kılcal damarlarına kadar inmemiz mümkün oldu. Grazia'nın elinin fotoğrafını bu sırada çektim. Işıktan ve onun görünmez etkilerinden söz ediyordu. Bu fotoğrafı projenin organik bir parçası olarak gördüğüm için yayınlamaya karar verdim. – N.S.

I spent the days March 17-18 2012 with Grazia Toderi and Gilberto Zorio because of this project I was working on. They were both in New York for exhibitions they were invited to. Our meeting that started in the early evening and continued through a work dinner and night strolls, was extremely pleasant and productive. Because even though we spoke two different languages, thanks to the unison of our thoughts, we were able to dig deep into the capillaries of our project. I took a picture of Grazia's hand at this time. She was talking about light and its invisible effects. I decided to publish this photograph because I see it as an organic part of the project. - N.S.